

De kan følge Deres Landbrugsminister, men De skal være sikre paa, at dette Forslag staar op igen.“ „Det er min Overbevisning“, sagde han, „at den Dag, De har slaaet dette Forslag ihjel her i Salen, staar det lyslevende op ude i Landet, og det er et Forslag, som de Herrer vil komme til at møde omkring paa Vælgermøderne i den kommende Tid“ — der skulde være Valg Sommeren efter. Forslaget blev imidlertid stemt ned. Det maatte stemmes ned, fordi det var umuligt til andet end Demonstration, det var en i sig selv god og sund Tankes utidige Benyttelse til Demonstration. Men de Herrer opgav ikke Ævred. Medens Hedeboerne arbejdede videre ud fra deres Syn og Forstand paa det praktiske Livs Forhold, udarbejdede de Herrer Socialdemokrater og Radikale et Ændringsforslag i Form af en Tekstanmærkning, der lød saaledes: „Overfor Hedyrkere, der ikke kunne skaffe en Kommunes Garanti for Erholdelse af et Laan af Ståtskassen, bemyndiges Ministeren til efter Indstilling af en Kommunalbestyrelse eller en stedlig Husmandsforenings Bestyrelse at yde et Driftstilskud paa indtil 100 Kr. pr. Td. Land nyopdyrket eller paabegyndt opdyrket Hedejord.“

Men Rigsdagen stod i Virkeligheden lige saa usikker, lige saa uforstaaende overfor denne Tekstanmærkning som før overfor den rene og knappe Bevillingstekst fra anden Behandling. Og man fik ogsaa Indtryk af, at det ærede Medlem, der var Ordfører for de 4 Herrer Finansudvalgsmedlemmer, 2 Socialdemokrater og 2 Radikale, selv, til Trods for at han nu havde udformet sin Tanke i en Tekstanmærkning, ikke var klar over, hvorledes Bevillingen i Virkeligheden skulde bruges, eller hvad Bevillingen i sig selv var, thi af Folketingstidenden for 1905—06, Sp. 5374, ses det i det Foredrag, hvormed han motiverer Tekstanmærkningen, at indenfor den knappe Begrænsning af 20 Liniers Tale betegner han Forslaget som gaaende ud paa baade „Laan“ og „Driftstilskud“, og paa næste Spalte taler han om „Præmie“. Altsaa, det ærede Medlem er endnu efter at have overvejet, hvorledes han skulde afbøde de Indvendinger, som var gjort ved anden Behandling, ikke blevet klar over, hvad hans Forslag skulde betyde. Han taler paa een Gang om „Laan“, „Driftstilskud“ og „Præmie“. I den følgende vidtløftige Debat om Tekstanmærkningsforslaget argumenterede han dog stadig ud fra, at det var Tilskud, og det var ud fra den Betragtning, det blev

imødegaaet fra forskellige Sider her i Salen og, karakteristisk nok, af Medlemmer som det ærede Medlem fra Skern (Ovesen), Bræstrup (Laust-Jensen), Bække (L. Rasmussen), Herning (R. Nielsen), og Folketingsmanden fra Løvel (Anders Nielsen), altsaa Medlemmer, der fortrinsvis repræsenterede de Egne og de Egenes Interesser, som det ærede Medlem vilde komme til Hjælp. Det var ud fra Forudsætningen: Driftstilskud, denne Sag blev drøftet. Men, som sagt, trods den Flid og Arbejdsomhed, der var anvendt paa denne Sag, saa at den nu forelaa for os som Tekstanmærkning, var det ikke muligt at komme til Klarhed over, hvorledes den skulde føres ud i Livet. De Herrer Forslag blev forkastet ogsaa ved tredje Behandling, og det maatte gaa saaledes, thi deres Forslag var efter Form og Indhold uantageligt og uigennemførligt. Det var bragt frem i Utide, men selve Tanken i de Herrer Forslag, Tanken om at støtte dem, der med smaa Midler, men med Arbejdsvillie og Arbejdsevne er rede til at bringe øde Landstrækninger under Kultur, var rigtig og er rigtig den Dag i Dag.

Naar jeg nu har mindet om denne Sags Forhistorie som Rigsdagssag, mindet de Herrer Medlemmer om, hvorledes to Grupper Finansudvalgsrepræsentanter den Gang, før Sagen endnu var fuldmoden til Afgørelse, stod op her og vilde have den ført igennem i en ufuldkommen og urealistisk Skikkelse, er det ikke for at minde de Herrer om noget ubehageligt, men det er for at minde om, at den Gang slog de et djævt og varmt Slag for en Tanke, der siden er blevet realiseret, og som jeg føler det som min Pligt at holde i Live paa bedste Maade. Jeg trøster mig derfor til at appellere netop til de to Grupper her i Dag, ved Siden af min Appel til den Mand, der har staaet som radikal Landbrugsminister, og som stod ved min Side i Fjor og anbefalede Sagen. Jeg appellerer til de Herrer i Dag og siger til dem: Kom nu, kom nu ud til de Husmænd derude paa Heden, støt denne Sag, den fortjener den Støtte, som De saa varmt anbefalede i Utide i 1906!

De ærede Herrer Medlemmer vil forstaa, at jeg har Ret, naar jeg siger, at jeg har andre Kilder at øse Haab af end den, som springer ud af Ændringsforslaget. Derfor er det, jeg drister mig til at gaa til dette høje Ting og sige: Jeg har kun Tilslutning fra to Finansudvalgsmedlemmer, men denne Deling indenfor Finansudvalget maa bero paa en Tilfældighed, den kan